

LINDA VAN RIJN

Ciao Bella



UITGEVERIJ GLB

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer**

ISBN 9789036438681

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Marmer BV
© 2022 Linda van Rijn en Uitgeverij Marmer BV
Redactie: Karin Dienaar**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

Hoofdstuk 1

‘Dan wens ik jullie een heel fijn verblijf toe op Ciao Bella’, zei Sanne van Wageningen met een grote glimlach. ‘Als er iets is, dan kunnen jullie elke dag tussen acht en acht bij de receptie terecht. Buiten die tijden zijn we telefonisch bereikbaar op het nummer dat bij de deur hangt en dat ook in de informatiepapieren staat.’

‘Super.’ De jonge vader, enigszins verformfaaid van de lange rit die hij met zijn gezin achter de rug had, wierp haar een opgewekte blik toe. ‘Heel erg bedankt.’

‘Geen dank’, zei Sanne en ze keek toe hoe de man met zijn peuter aan de hand de receptieruimte verliet. Buiten stond zijn vrouw met hun baby van acht maanden naast de auto te wachten. Ze hadden een safaritent voor twee weken geboekt en Sanne had ze een van de tenten naast het pierenbadje gegeven. Het was een idee van haar man Hugo geweest om vijf tenten rondom een pierenbad te plaatsen, zodat jonge ouders niet hun kleine kinderen plus de grote hoeveelheid spullen die er nu eenmaal kwam kijken bij de combinatie van kinderen en zwemmen, naar het zwembad hoefden te verslepen. De hele dag konden de kleintjes een

beetje rondspatteren terwijl hun ouders vanaf de rand of vanaf de veranda van hun eigen tent toezicht hielden. En als er een jonger kind was dat moest slapen en een ouder kindje dat juist wilde blijven zwemmen, hoefden de ouders zich niet op te splitsen. Het was een briljant idee geweest en deze tenten zaten dan ook van het voor- tot in het naseizoen volgeboekt.

Sanne keek uit het raam om te zien of de nieuwe gasten eruit kwamen met het pasje voor de slagboom en toen ze die open zag gaan en de donkerblauwe Seat verder reed, richtte ze haar aandacht weer op haar computer. De check-outs van de vertrekkende gasten waren vanochtend allemaal al geweest, maar er zouden vandaag nog twintig nieuwe gezinnen arriveren: drie voor een safaritent, vier voor een lodge en dertien voor een kampeerplaats. Gisteren had Sanne alle informatiemappen al in orde gemaakt, die nu geordend achter de balie klaarlagen.

Minder geordend was de mailbox, die ontplofte van de vragen en reserveringsaanvragen waar ze dringend antwoord op moest geven. Ze opende het mailprogramma en zette zich aan haar taak, voor de drukte van de nieuwe aankomsten later vanmiddag zou losbarsten. Sanne

wist niet hoe het kwam, maar doorgaans hadden nieuwe gasten de neiging allemaal in hetzelfde uur te arriveren. Gelukkig kon ze dan rekenen op Laura, haar rechterhand die amper aansturing nodig had om altijd precies daar te zijn waar ze nodig was. Sanne zou niet weten wat ze zonder haar werkneemster moest beginnen. Als ze dat zei, glimlachte Laura altijd en verzekerde ze Sanne dat ze het nog nooit ergens zo naar haar zin had gehad als op Ciao Bella en dat ze van plan was haar pensioen bij de camping te halen. Figuurlijk gezien dan, dat wist Sanne ook wel, want Laura was nog maar achtentwintig. Maar Sanne was blij met elke dag dat ze op de jonge Italiaanse kon rekenen.

Aan het werk, zei ze in stilte streng tegen zichzelf, nu haar gedachten alweer aan het afdwalen waren. Ze keek even op van haar scherm en zag Nonna voorbijlopen, Laura's oma die eigenlijk Ludovica heette maar door iedereen Nonna werd genoemd. In de uren dat Hugo en Sanne beiden werkten, paste zij op de kinderen. Sannes dochter Zoë van vijf jaar liep enthousiast voor Nonna uit en aan haar mond zag Sanne dat haar kind aan één stuk door kwebbelde. In de ruim twee jaar dat ze nu in Italië woonden, had Zoë al een aardig

mondje Italiaans leren praten. Noah, hun baby van zes maanden, zat in de wandelwagen en liet zich prinsheerlijk rondrijden. Sanne keek glimlachend toe hoe hij met zijn vingertje wees naar het golfkarretje waarop zijn vader voorbij kwam rijden. Hugo zwaaide naar zijn kinderen en verdween toen om de hoek, in de richting van de loods die dienstdeed als opslagruimte.

Sanne vond het fijn dat ze zich tijdens haar werkuren niet druk hoefde te maken om de kinderen en dat ze Noah niet in zijn wagen in de receptie neer hoefde te zetten, bang dat hij net zou gaan huilen als er een rij stond. En dat ze Zoë niet hoefde te vermaken met kleurtjes en tekenpapier, terwijl zij liever wilde gaan schommelen in de grote speeltuin achter de receptie. Nonna begon om acht uur en was er dan tot een uur of vijf, tot Hugo of Sanne haar afloste. Vier dagen per week, soms vijf als het erg druk was zoals nu. Gek genoeg voelde Sanne zich niet schuldig als ze de kinderen aan de grootmoederlijke zorg van Nonna overliet, terwijl ze bij het verlaten van de crèche in Nederland wel met grote regelmaat door schuldgevoel was overvallen. Misschien kwam het doordat ze ze overdag vaak genoeg even ging knuffelen en ze Noah nog elke ochtend en avond borstvoeding

gaf. Misschien kwam het ook doordat ze nu zoveel beter in haar vel zat dan toen.

Ze keek Nonna na tot die met de kinderen uit het zicht was verdwenen en richtte haar aandacht weer op de overlopende mailbox. Het was bijna één uur en de middag beloofde druk te worden, dus ze kon maar beter zoveel mogelijk mail wegwerken nu het even relatief rustig was bij de receptie.

In het uur daarna verstuurde ze het ene na het andere bericht en toen het belletje van de deur ging om te laten weten dat er iemand binnenkwam, keek ze een tikje gedesoriënteerd op. Ze had helemaal niet doorgehad dat er zoveel tijd was verstreken.

‘Goedemiddag’, zei ze opgewekt tegen het gezin dat met twee volwassenen en drie kinderen de receptieruimte vulde. ‘Welkom op Ciao Bella.’

Snel handelde ze de check-in af voor twee duidelijk vermoeide ouders, die, zo vertelde de moeder, in één ruk hadden doorgereden. Sanne wees hun de plek waar ze hun caravan konden neerzetten, op slechts een paar stappen lopen van de speeltuin.

‘Vanavond is onze wekelijkse pizza-avond’, vertelde ze toen. ‘We zetten lange tafels onder

de olijfbomen en iedereen kan aanschrijven. De pizza's worden gemaakt door een pizzabakker uit het dorp, die hier met zijn foodtruck naar toe komt.'

'Topidee', zei de vader van het gezin. 'Het laatste waar we zin in hebben, is koken.'

Sanne grinnikte, deed hen uitgeleide en zette daarna hun namen op de lijst voor Ferro, die elke zaterdag met zijn pizza's naar Ciao Bella kwam. De jonge pizzabakker kon inmiddels op een grote schare fans rekenen, minstens drie gasten hadden bij het maken van de reservering gecheckt of hij, net als vorig jaar, de pizza-avonden weer voor zijn rekening zou nemen. Toen Sanne dat had bevestigd, hadden ze onmiddellijk een lodge of kampeerplaats gereserveerd.

Met de vijf leden van het net gearriveerde gezin erbij, waren alle beschikbare plekken voor de pizza-avond van vandaag al bijna vergeben. Sanne stuurde Ferro een berichtje dat het druk zou worden en hij liet weten extra ingrediënten mee te nemen. Degenen die niet meer aan de tafels terechtkonden, konden dan nog wel pizza's afhalen.

Het belletje ging weer en deze keer was het Hugo die binnenkwam. Zijn blonde haar zat

warrig en de bedrijfspolo was een stuk minder groen dan toen hij die vanochtend aantrok. ‘Hé’, zei hij. ‘Hoe gaat het?’

‘Goed’, zei Sanne. ‘Het loopt lekker door met de arriverende gasten en de pizza-avond zit al bijna volgeboekt. En bij jou?’

Hugo veegde met zijn arm langs zijn voorhoofd, waarbij een zwarte veeg achterbleef. ‘Het is druk vandaag’, zei hij. ‘Het lijkt wel of er van alles tegelijk komt.’ Hij keek even naar buiten. ‘Wat zou je zeggen van een klein wijntje aan het einde van de middag? Het is tenslotte weekend.’

‘Goed idee’, knikte Sanne met een glimlach, ook al was er bij het werk op de camping niet echt sprake van een weekend. Zaterdag was juist een van de drukste dagen. Maar het was inderdaad geen slecht idee om vanmiddag even met z’n tweeën een moment van ontspanning in te plannen, want dat was er de hele week nog niet van gekomen. Sterker nog, bedacht ze nu: ze had Hugo eigenlijk niet eens echt gesproken. Overdag waren ze allebei aan het werk en de afgelopen dagen was er ook elke avond wel iets geweest waardoor ze amper aan elkaar toe waren gekomen.

‘Laura kan de receptie vanaf vijf uur wel in

haar eentje draaien’, zei Sanne. ‘We hebben nog een fles rosé koud liggen.’

Hugo grijnsde. ‘Klinkt goed. Ik ga snel weer aan de slag, anders red ik het niet.’

Hij draaide zich om en verliet de receptie, net toen aan de andere kant van de deur een gestalte verscheen. ‘Hé Helena’, zei Hugo, toen hij haar passeerde bij de deur.

‘Hé’, zei Sanne ook, toen haar vriendin binnenkwam. ‘Ha Alexander!’ Dat laatste was bedoeld voor Helena’s tweejarige zoon Alexander, die op Sanne afrende en haar begroette met een knuffel. Sanne keek enigszins bevreemd naar Helena, die op de camping was om haar yogales te geven.

‘Geen oppas’, zei haar vriendin verontschuldigend. ‘Althans, ik had wel oppas, maar die zei af. En ik hoopte dat...’

‘Dat vindt Nonna geen probleem’, zei Sanne meteen. ‘Ga jij je les maar geven, ik regel het wel.’

‘Je bent een engel.’ Helena lachte breed en maakte zich snel uit de voeten, op weg naar de houten patio die was overgroeid met druivenranken, de plek waar ze bij mooi weer – en dat was eigenlijk het hele seizoen – haar yogalessen gaf. Drie keer per week was er een groepsles